

Jordi de Manuel

Un niu de formigues

Dibuixos de Glòria Falcón

1
FLAP!

És diumenge, de bon matí, i a la Marina li agrada llevar-se d'hora. Camina de puntetes fins al vàter. Després de fer un riu va fins a l'habitació on dormen el pare i la mare. Desperta el pare amb tres copets a l'espatlla i li demana, com cada diumenge, uns quants fulls de paper i l'estoig dels colors.

El pare es frega els ulls i mira el rellotge que hi ha sobre la tauleta de nit. Fa un badall i estira els braços.

–És molt d'hora, Marina. Torna al llit –li retreu, com cada diumenge.

La nena continua dreta, davant d'ell, i insisteix:

–Va, aixeca't. Dibuixarem animals i després els pintarem. Vaaaa, papa!

El pare es lleva, es posa les sabatilles i la bata. Dóna la mà a la nena i van caminant lentament fins a la cuina. Fa poc que ha sortit el sol, els primers rajos entren per la finestra i l'home es tapa els ulls amb una mà.

Tots dos, asseguts al costat de la finestra, comencen a dibuixar animals. Després, ella els pinta a poc a poc. Li encanta el color blau, i també el taronja, un color que ha descobert que es fa quan barreja el groc i el vermell.

La nena mira el cel a través de la finestra. És un cel completament blau, clar, sense núvols.

Flap!

Tot d'una, mentre pinta de color taronja les orelles d'un gat, la Marina sent un soroll sec, curt, com un cop: *flap!* Li ha semblat veure de reüll una bola grisa que s'ha encastat al vidre de la finestra.

S'alça de la cadira, agafa un tamboret i, amb el vidre enganxat al nas, observa cap a baix, però tan sols veu uns quants cotxes aparcats a banda i banda del carrer. Els seus ulls se'n van cap a una corrua de formigues que hi ha a fora, just al marc de la finestra. Caminen sense parar, incansables, com si tinguessin pressa. Tenen el cap de color vermellós i el cul fosc. Obre el vidre corredís i posa un dit a la fila, amb compte de no aixafar-les. Unes quantes formigues se li enfilen a la mà. Quan està a punt de tancar la finestra, damunt el marbre blanc de l'ampit, veu una cosa. Sembla una bola grisa:

—Mira, papa!

El pare s'acosta a la finestra i agafa la bola grisa suaument amb les dues mans.

És un ocell. Té els ulls tancats i està completament quiet, amb les ales plegades contra el cos i les potes molt estirades, cadascuna amb dits proveïts d'ungles menudes. Sembla una bola de plomes amb dues potes llargues.

La Marina pren amb delicadesa l'animal de les mans del pare. Nota l'escalfor de l'ocell i, quan passeja un dit per sobre la bola flonja, endevina el relleu dels ossets sota les plomes. L'animal és lleuger, suau, però té el coll desmanegat. El bec i els ulls estan completament tancats.

El pare s'ajup i observa més de prop l'ocell que la Marina acull entre les mans, i aleshores s'adona que no és tot de color gris.

Les plomes del pit són de color taronja, un taronja viu.

–És un pit-roig –diu el pare–. Ha topat contra el vidre de la finestra... i s'ha quedat adormit –afirma l'home, que tanca els ulls i posa una galta sobre les dues mans juntes, imitant una persona que dorm.

La nena torna a acariciar l'ocell amb un dit.

–Es despertarà?

El pare separa les mans de la galta, mira els ulls de la seva filla i desvia la mirada cap al cos inert del pit-roig.

La Marina ajunta més les mans, com si fes un niu. Apropa la boca al cau que ha fet amb les mans, agafa aire i bufa amb suavitat sobre les plomes taronges del pit de l'ocell. Un quants segons després, torna a donar-li alè.

Tot d'una, la nena nota un pessigolleig a les mans. Està segura que són les unguetes dels dits del pit-roig.

–Veus, papa? L'ocellet s'ha despertat!

El pare, sobtat, fica suaument els dits entre el niu format per les dues mans de la nena. Les separa, toca el cos suau del pit-roig i l'agafa.

La Marina continua sentint el pessigolleig i es mira les mans. Veu una formiga de cap vermellós, menuda, que es passeja enjogassada pel palmell de la mà. Li acosta un dit i la formiga s'hi enfila. Torna a obrir el vidre corredís i posa el dit just al marc de la finestra. La formiga torna amb les seves companyes, que no paren de caminar. La nena es gira i veu el pare que l'observa; aleshores, entre les mans d'ell, veu l'ull gran i negre que l'ocell acaba d'obrir.